

der være et Ønske fra vor Side om, at der blev sat en vis Grænse for disse Udlaan, saa de ikke bleve alt for store. Vi forudsaa imidlertid, at det var umuligt at overholde denne Grænse. Allerede i Aar ligger der jo paa Tingets Bord et Forslag til Lov om Husmandslodder, hvis Gennemførelse kræver 1,300,000 Kr., Loven om Arbejderboliger, der kræver 100,000 Kr., og endvidere kræves der 300,000 Kr. til Fiskerilaan, d. v. s. at 1,700,000 Kr. er der allerede disponeret over ved de Love, vi have paa Tingets Bord. Der vilde saaledes kun blive 300,000 Kr. tilbage til alle de andre Formaal og til Formaal, som senere kunne komme. Og, som sagt, i det Øjeblik man ser, at Begrænsningen ikke kan gennemføres, er det meget rigtigt at opgive den.

Saa vil jeg have Lov til at sige til den højtærede Minister, at hans Beregning maa vi selvfølgelig opgive paa alle Punkter, ogsaa den sindrige Beregning i Forslagets Motiver om, hvor mange Penge der vil komme til Statskassen. Den højtærede Minister minder mig der vel meget om Konen med Æggene, naar han udregner, at nu faa vi $\frac{1}{2}$ Million i Tilbagebetaling i Aar, det giver 17, det giver 18 Millioner o. s. v. Ministeren regner i det hele med meget store Summer. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at en stor Del af disse Midler skulle anvendes til Husmandslodder. Nu har den højtærede Landbrugsminister, sandsynligvis i Samstemning med den højtærede Finansminister, foreslaaet, at Statskassen i Stedet for Halvdelen kun skal anbringe $\frac{2}{5}$ i de ny Husmandslodder, og med de høje Priser, man i de fleste Tilfælde vel maa regne med for Jord til Husene, og naar man erindrer, at en Del af Pengene skulle bruges til Opførelse af ny Bygninger, og at man aldrig vil tillægge en Ejendom Værdi just efter, hvad ny Bygninger koste, al den Stund man kan faa Ejendomme med gamle Bygninger, der ere lige saa gode, tror jeg nok, at de Herre ville indrømme, at jeg har Lov til at paastaa, at om ikke de $\frac{2}{5}$ helt ud, saa dog en stor Del af dette Beløb vil vise sig at være ret værdiløst, og at vi, i det Øjeblik vi skulle realisere disse Huslodder for at skaffe Staten dens Penge tilbage igen, maaske ville opdage, at der ikke er meget tilovers ud over Dækningen til Kreditforeningen, og at der her ikke blot ikke bliver en tyk Ende, men en uendelig tynd Ende for Staten at løbe paa. Jeg tror derfor, at den højtærede Minister ikke kan regne med de aarlige Afdrag, og at disse

Penge skulle komme ind. Jeg tror, at den højtærede Minister vil komme til det Resultat, at en Del af disse Penge i hvert Fald i Øjeblikket maa siges at være meget usikre. Jeg takker, som sagt, for de to Ændringer. Jeg tror, at selv om den ærede Ordfører ikke vil indrømme det, ere de gjorte af Hensyn til os, maaske ikke for vore smukke blaa Øjnes Skyld, thi det vilde vist ikke falde det høje Flertal ind at gøre noget af den Grund, nej, det er fordi vi til en vis Grad repræsentere den borgerlige, sunde Fornuft, og den tør selv det mægtigste Parti ikke ustraffet trodse.

Jeg kommer saa til det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille. Det foreslaar, at Fondens Penge skulle staa til Fondens Disposition, Ifølge Ministerens Forslag skal, naar Fonden er oprettet, og Fonden har faaet sine Penge, de rede Penge gaa tilbage til Statskassen, men jeg synes nu ærlig talt: vi ere nu over Fastelavn, lad os nu faa at vide, enten—eller: hvad vil Ministeren? Vil han en Ompostering, eller vil han en særlig Fond? Vil Ministeren Ompostering, det vil sige, at Pengene ligge i Statskassen, men kun at disse Midler tages ud af § 27 — det vilde i hvert Fald være misvisende ikke at beregne de Penge, der ere udlaante til forskellige mere eller mindre sikre Formaal, fuldstændig til Udgift — i Fald Ministeren altsaa ønsker at befri sit Budget for disse Udgifter, fordi han er en Mand, der ser meget paa Skinnet og paa at faa en Balance, en nydelig Balance — det er maaske en Finansministers Ærgerrighed, og det er en prisværdig Ærgerrighed, lad ham faa den — nu vel, i Fald Ministeren ønsker det, kunde det hele være gjort med en Konferenc med Finansudvalget om at faa disse Midler omposterede, og saa havde vi slet ikke behøvet nogen Lov. Pengene laa altsaa i Statskassen, og vi havde ønsket det samme. Men ønsker han en særlig Fond, nu vel, saa maa det jo være Meningen, at Pengene skulle ligge i Fonden, og i det Øjeblik de gaa til Statskassen, hvad ejer saa Fonden? Saa ejer den kun en Fordring paa Statskassen, og naar vi spørge: Hvilke rede Penge har Fonden? ja, saa har den Anvisninger paa Statskassen, og det er nu en Gang ikke rede Penge, der er til Fondens Disposition. Det er jo sket mere end en Gang. Nu taler man om, at den danske Stats Kredit er aldeles fortrinlig, men en Ting er Statens Kredit, en anden, hvorledes det staaer med Statens rede Penge i det givne Øjeblik. Jeg tror, den ærede Ordfører sam-